

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 4 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง ประสพการณ์ที่วัดอัมพวัน
โดย ขจี เลิศดิลก

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมุนี

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

ประสบการณ์ที่วัดอัมพวัน ขจี เลิศดิลก

ปัจจุบัน ดิฉันเป็นข้าราชการบำนาญ กทม. ขณะนี้เขียนนี้มีอายุ ๖๓ ปี ดิฉันได้ทราบกิตติศัพท์ความมีคุณธรรมสูงของ **หลวงพ่อกวนาวาสฺสทธิคุณ** เมื่อประมาณสิบกว่าปีมาแล้ว จากหนังสือกฎแห่งกรรมของคุณ ท.เลียงพิบูลย์ ทำให้ดิฉันมีความกระหายใคร่จะได้รู้จักท่าน อยากจะมากล่าวหาท่าน

ดิฉันถามเพื่อนทุกคนว่า วัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ไปขึ้นรถได้ที่ไหน และไปลงรถที่ตรงไหน ปรากฏว่าไม่มีใครทราบ จนกระทั่งเวลาผ่านไปล่วงเลยไปประมาณปีเศษ

วันหนึ่ง **คุณวราณี หาญสมบุรณ์** โทรศัพท์มาหาดิฉัน บอกว่า วันอาทิตย์ที่จะถึงนี้ หลวงปู่สิม วัดถ้ำผาปล่อง จังหวัดเชียงใหม่ จะมาแสดงธรรมที่ตึก สว. วัดบวรนิเวศ แล้วเราก็นัดพบกันที่ตึก สว. ครั้นถึงเวลาที่จะฟังธรรม ปรากฏว่าไม่ใช่หลวงปู่สิม แต่เป็นพระพยอม ๆ สูง ๆ ซึ่งไม่มีใครรู้จัก เจ้าภาพผู้ที่นิมนต์ท่านมาประกาศว่า ท่านคือ **พระกวนาวาสฺสทธิ** (สมณศักดิ์ขณะนั้น) เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี พอดิฉันได้ยินชื่อหลวงพ่อกวนาวาสฺสทธิ รู้สึกตื่นเต้นดีใจที่สุด เพราะดิฉันอยากพบ อยากรู้จัก อยากจะไปกราบท่านที่วัดอัมพวัน มาเป็นเวลานานแล้ว แต่ไปไม่ถูก อยู่ ๆ ก็ได้พบท่านสมดังความปรารถนา

ดิฉันคลานเข้าไปกราบท่าน เรียนถามท่านว่า ถ้าดิฉันจะไปกราบท่านที่วัดอัมพวัน ดิฉันจะไปขึ้นรถได้ที่ไหน และไปลงรถตรงไหน ท่านก็บอกว่าไปขึ้นรถที่สถานีขนส่งหมอชิต สายกรุงเทพฯ - สิงห์บุรี ไปลงกิโลเมตรที่ ๑๓๐ ดิฉันก็จำไว้

วันนั้นหลวงพ่อกวนาวาสฺสทธิได้ไพเราะจับใจเต็มไปดั่งด้วยศรัทธาซาบซึ้งใจทุกคน ซึ่งไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อนเลย จนเวลาผ่านไปสองชั่วโมงเต็ม ก็ยังไม่จบ อยากให้ท่านแสดงธรรมต่อ ไม่อยากให้หยุด แต่เมื่อหมดเวลา ก็จำเป็นต้องหยุด

หลังจากแสดงธรรมจบแล้ว มีสามภิกษุญาคูหนึ่ง พาบตรชาวยายประมาณ ๘-๙ ขวบเข้าไปกราบท่าน ให้ท่านเป่าศีระให้ แล้วเรียนถามท่านว่า บตรชาวยายตื้อมาก ทำอย่างไรจึงจะหายตื้อ หลวงพ่อบอกว่า

"ก็พ่อกวนาวาสฺสทธิ ลูกมันก็ตื้อตามพ่อกวนาวาสฺสทธิเป็นธรรมดา เปรียบเสมือนคนปลูกต้นไม้ ถ้าปลูกอย่างมีระเบียบแบบแผน ต้นไม้ก็จะขึ้นอย่างมีระเบียบสวยงามตามแบบแผนที่วางไว้ ถ้าปลูกอย่างไม่มีระเบียบ ปลูกตรงไหนต้นหนึ่ง ตรงนี้ต้นหนึ่ง ก็จะปลูกตรงไหนก็ปลูกเกาะกะเต็มไปหมด มองดูทรงรัง หาความสวยงามไม่ได้ ถ้าเป็นอย่างนี้ จะไปโทษต้นไม้ว่ามันขึ้นไม่เป็นระเบียบจะถูกหรือ จะต้องโทษคนปลูก เพราะคนปลูกไม่มีระเบียบ ต้นไม้จึงขึ้นอย่างไม่มีระเบียบ"

หลังจากท่านเทศน์ให้สามภิกษุญาคูนี้ฟังแล้ว ทำให้ดิฉันนึกถึงเด็กชายข้าง ๆ บ้านดิฉันคนหนึ่งอายุประมาณ ๑๓ ปี เป็นลูกคนโต ชื่อไอ้แก้ว พ่อแม่มีลูกเล็ก ๆ อีกหลายคน พ่อหาเงินคนเดียว ฝ่ายแม่มีหน้าที่หุงหาอาหารดูแลลูก แต่ความจริงแล้วหน้าที่เลี้ยงดูลูกเล็ก ๆ ก็คือไอ้แก้ว ลูกคนโต ทั้ง ๆ ที่ไอ้แก้วก็อายุแค่ ๑๓ ปีเท่านั้น ตัวผอม ๆ นุ่งกางเกงตัวเดียว เสื้อไม้สีซีโคร่งขึ้นเป็นลูกกระนาค ไปไหนกระเตงน้องติดเอาไปด้วย

ถ้าน้องจะร้องด้วยความหิวหรือเจ็บไข้ได้ป่วย ไอ้แก้วจะถูกแม่ตำและทรมานประจำ หาวาไม่มีปัญหา ทำให้น้องหยดองแงไม่ได้ ถ้าวันไหนแม่ไอ้แก้ว นำเงินค่ากับข้าวไปซื้อตัวตุ๊กตาพยนต์ แสดงนำโดย มิตร-เพชรดา ดาราเนียมในสมัยนั้นแล้ว เงินไม่พอซื้อกับข้าวให้ลูกกิน ก็พาลตำไอ้แก้ว โตะแล้วไม่รู้จักช่วยหาเงินมาช่วยเหลือเจียนพ่อบ้าง วันนั้นจึงไม่ต้องแดง

ไอ้แก้วต้องทนคอยรับอารมณ์ของแม่ประจำ ชาวบ้านแถวนั้นพากันสงสาร ก็พากันจ้างไอ้แก้วไปตลาดซื้อของกิน ของใช้ แล้วให้เงินเป็นค่าจ้าง แต่ก็ไม่พอ

ไอ้แก้วจำเป็นต้องขโมย ใครเจอไอ้แก้วต้องหยิบฉวยของในบ้านนั้นไปขาย ไอ้แก้วเข้าบ้านใครของในบ้านนั้นจะต้องหาย แต่ทุกคนก็ไม่โกรธไอ้แก้ว อภัยให้ไอ้แก้วเสมอ แต่พากันระมัดระวังมากขึ้น นักซุกก็ห้ามไม่ให้ไอ้แก้วเข้าบ้าน เพราะทนความมือไหวของมันไม่ได้

ในที่สุดไอ้แก้วต้องออกหาเงินกลางคืน ไครตากผ้าไว้ หรือลืมของไว้นอกบ้าน ไอ้แก้วเก็บเรียบร้อย ปิดประตูหน้าต่างไม่ดี ไอ้แก้วต้องย่องเข้าไปขโมย ทุกคนก็พากันระมัดระวังยิ่งขึ้น ไอ้แก้วลอยนวลอยู่ได้ไม่ถูกตำรวจจับ เพราะความสงสารของชาวบ้าน ถ้าไอ้แก้วไม่ขโมยก็ไม่มีเงินให้แม่ แม่ก็จะทุบตีมัน เมื่อชาวบ้านพากันระมัดระวังอย่างหนาแน่น ไอ้แก้วต้องออกหาเงินไกล ๆ ที่ไม่มีคนรู้จัก

ในที่สุดถูกตำรวจจับจนได้และติดคุก หลังจากนั้นไอ้แก้วก็เข้าคุกออกคุกเป็นประจำ เพราะไอ้แก้วเลิกอาชีพนี้ไม่ได้ ต่อมาพ่อแม่ไอ้แก้วพากันย้ายครอบครัวไปอยู่ที่อื่น ก็เลยไม่มีใครพบไอ้แก้วอีกเลยจนบัดนี้ สมจริงตามที่หลวงพ่อดุริตไว้ว่าพ่อแม่มันไม่ดี ลูกมันจะดีได้อย่างไร

ต่อมาดิฉันก็พยายามมาเข้ากรรมฐานกับหลวงพ่อดุริตที่วัดอัมพวันนี้ทุกปี เพราะดิฉันยังรับราชการอยู่ มีโอกาสลาพักร้อนได้ปีละ ๑๐ วัน หลวงพ่อดุริตมา มาเข้ากรรมฐานจะต้องกินน้อย นอนน้อย พุดน้อย ปฏิบัติให้มาก ทุกคนต้องมีสัจจะต่อตัวเอง ทำจริงจะได้ของจริง ทำไม่จริงจะได้ของไม่จริง

ดิฉันพยายามทำตามทีหลวงพ่อดุริต แต่มันนั่งไม่ได้นาน ปวดตรงหัวเข่าที่สุด เดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง ต่อมาก็เพิ่มเป็น เดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๒ ชั่วโมง กว่าจะครบ ๒ ชั่วโมง ดิฉันปวดเข่า ปวดขามากจนสิ้นไปทั้งตัว เหงื่อแตกโทรม อยากรู้สึกขึ้นใจแทบขาด กลัวจะเสียสัจจะจนนั่งดูความปวดไปเรื่อย ๆ

กำหนดปวดหนอ ๆ ยิ่งปวดมาก เลยนั่งดูความปวด เต็มมันก็ค่อย ๆ เบา เต็มมันก็ค่อย ๆ ปวดหนักขึ้น หนักขึ้นจนสุดขีด ปวดจนกระทั่งสิ้นเหมือนปลาถูกทุบ คิดว่าเมื่อไรจะถึง ๒ ชั่วโมงเสียที

สังเกตดูตัวเองว่า ถ้ากระวนกระวายใจมาก มันยิ่งปวดมาก ก็เลยเปลี่ยนวิธีใหม่ เลยนั่งดูเฉย ๆ พยายามสะกดกลืนความปวดไว้ มันอยากปวด ปล่อยให้มันปวดไป ต้องทนให้ได้ เพราะหลวงพ่อบอกว่า ถ้าผ่านจุดปวดไปได้แล้ว ต่อไปจะไม่ปวด กว่าจะผ่านจุดปวดไปได้ใช้เวลาเป็นปีเลย ถ้าไม่มีความเข้มแข็งอดทนและไม่มีสัจจะแล้ว ขาดินนี้ทั้งชาติจะไม่มีการผ่าน

หลังจากนั้น ดิฉันก็ให้สัจจะว่า จะทานอาหารมื้อเดียว คือตอนเพล ตัดมือเข้าออกไป ทำให้มีเวลาปฏิบัติได้มากขึ้น เพราะไม่ต้องกังวลกับอาหารมื้อเช้า ไม่นอนกลางวัน ไม่พูดกับใครเป็นเวลา ๗ วัน ไม่สนใจใครทั้งนั้น เดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๒ ชั่วโมง กำหนดจิตไปเรื่อย ๆ ทำให้จิตเป็นสมาธิ สติมั่นคง แน่วแน่มาก

เข้าวันหนึ่งประมาณตี ๔ ดิฉันได้ยินเสียงขูดขูดเล็ก ๆ ซึ่งวางไว้ที่ขอบไม้ข้างฝาห้อง ตกลงมากกระทบพื้น ดิฉันแปลกใจว่าของตกลงมาได้ยังไง จึงลุกขึ้นเปิดไฟดู ปรากฏว่ามีงูตัวยาวลำตัวเป็นปล้อง ๆ สีดำสลับขาวเลื้อยอยู่บนขอบไม้ นั่น เลื้อยกลับไปกลับมาอย่างรวดเร็ว รู้สึกขนลุกทั้งตัว เพราะไม่คิดว่าจะเป็นงู

ดิฉันมีสติดี ไม่ตกใจ คิดได้ว่าไม่ใช่ขูธรรมดาแน่ ๆ เพราะห้องนี้ไม่มีทางที่จะเข้ามาได้ แม้เตี้ยยังเข้าไม่ได้ ดิฉันพูดกับงูว่า ออกไปจากห้องนี้เสีย เพราะดิฉันกลัว พอดีดิฉันพูดจบ งูก็ค่อย ๆ หายออกไปทางฝาห้อง ดิฉันรีบไปดูตรงจุดที่งูหายไป ปรากฏว่าไม่มีงูที่จะออกเลย แม่เต่าเข้าไข่มุข งูหายไปได้อย่างไร ดิฉันรู้สึกสงสัยแต่ก็ไม่ได้ถามใคร เพราะอยู่ระหว่างปฏิบัติ ดิฉันพยายามลืมเรื่องงูเสีย กำหนดลมหายใจไปเรื่อย ๆ ยืน เดิน นั่ง ตลอดทั้งวัน

จำวันนั้นประมาณสี่ทุ่มเศษ ดิฉันก็ล้มตัวลงเพื่อจะนอน ก็ได้ยินเสียงขูดขูดตกลงมากอีก เหมือนตอนเข้ามิด ดิฉันรู้ว่ามีการเข้ามาในห้องนี้อีกแน่ แต่คราวนี้ดิฉันไม่กล้าเปิดไฟ เพราะกลัวจะเห็นภาพอื่นที่ไม่ใช่ ถ้าเป็นงูก็ไม่เป็นไร เพราะเมื่อเข้าเห็นครั้งแรกหนึ่งแล้ว

กลัวอย่างเดียวจะเป็นคนที่หน้าตาไม่สวย เพราะห้องนี้เคยมีคนที่มาอยู่ก่อนหน้าดิฉันจะเข้ามาอยู่ พุดว่าเห็นหญิงสาวนั่งอยู่ในห้องนี้ ดิฉันก็พูดขึ้นดัง ๆ ในความมืดว่า ภาวนาออกไปเสีย ดิฉันกลัว อย่ามาเบียดเบียนดิฉันเลย แต่เขาจะออกไปหรือไม่ ดิฉันไม่ทราบ เพราะมันมืดมองไม่เห็น และดิฉันก็ไม่สนใจเขา นอนกำหนดลมหายใจไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งหลับไป

เมื่อครบกำหนดเข้ากรรมฐานตามที่ให้สัจจะไว้แล้ว ดิฉันก็นำเรื่องมึงเข้ามาในห้อง ให้คุณแม่สุมทราบ คุณแม่สุมบอกว่า เขามาขอส่วนบุญ เมื่อครั้นคุณแม่สุม มาเข้ากรรมฐานที่กุฏิหลังนี้ งูตัวนี้ก็เข้ามาหาท่านเหมือนกัน

ต่อมาดิฉันมาขอเข้ากรรมฐานอีก ๗ วัน โดยให้สัจจะว่า ทานอาหารมือเดียว ไม่นอนกลางวัน ไม่พูดกับใคร คราวนี้ได้ผลอีก คืนวันหนึ่งประมาณสี่ทุ่มเศษ ดิฉันยังไม่นอน ฝนตกพริ้ว ๆ ตั้งแต่พลบค่ำแล้ว มองลอดหน้าต่างไปดูกุฏิหลังอื่น เห็นมีตสนิททุกหลัง เงียบเชียบไม่มีเสียงอื่นใดนอกจากเสียงฝนตก

ขณะที่กำลังนั่งอยู่ คิดว่าอีกสักครูจะนอน ก็ได้ยินเสียงมีของแข็งมาเคาะหลังคา ซึ่งเป็นสังกะสีดัง ปัง ๆๆ เดี่ยวเคาะมุ่มโน้น เดี่ยวเคาะมุ่มนี้ดัง ปัง ๆๆ รอบหลังคา เดี่ยวก็ย้ายลงมาเคาะบนหน้าต่าง ซึ่งเปิดแง้มไว้ เดี่ยวก็ย้ายขึ้นไปเคาะบนหลังคา คิดว่าเขาจะมาไม่ไหนดกับเราหนอ นั่งดูอยู่ประมาณ ๑๐ นาที ดิฉันก็คิดว่า นอนดีกว่า ไม่สนใจแล้ว อย่าเคาะก็เคาะไป นอนฟังเขาเคาะไปเรื่อย ๆ

ใกล้จะหลับพอเคลิ้ม ๆ ปรากฏว่า แม่ของดิฉันซึ่งเสียชีวิตไปแล้วเข้ามาหา ดิฉันก็พูดว่า *แม่นั่นเอง นึกว่าใครมาเคาะหลังคา* แม่บอกกับดิฉันว่า *แม่ไม่มีบ้านอยู่ ต้องเช่าบ้านเขาอยู่ เงินก็ไม่มีใช้ ต้องทำงานแลกเงินเขา* พูดแล้วแม่ก็หยิบเงินซึ่งขุกอยู่ที่เอวปึกหนึ่งส่งมาให้ดิฉัน บอกว่าเป็นเงินที่รับจ้างเขาทำงานได้

ดิฉันสังเกตดูเป็นธรรมาธิเหมือนกับธรรมาธิของคนไทยสิบสองปีนาใช้กัน พร้อมกับส่งหนังสือให้ดิฉันเล่มหนึ่ง เล่มใหญ่ และหนา รู้สึกว่าจะเป็นหนังสือธรรมะ ตัวอักษรมีลักษณะเหมือนตัวอักษรของคนไทยสิบสองปีนาใช้กัน คล้าย ๆ อักษรธรรม ภาพหน้าปกมีรูปเด็กผู้หญิงตัวพอม ๆ ชิด ๆ ยืนอยู่กับกองขึ้นส่วนของมนุษย์ซึ่งถูกสับเป็นท่อน ๆ วางอยู่

ดิฉันก็พูดกับแม่ว่า *เอาคืนไปเถอะแม่ เงินนี้ลูกใช้ไม่ได้ และหนังสือก็อ่านไม่ออก แล้วลูกจะทำบุญส่งไปให้* ก่อนจากไป แม่ขอจับมือดิฉัน ครั้งแรกดิฉันไม่ยอมให้แม่จับ ดิฉันบอกกับแม่ว่า เราอยู่คนละภพจับกันไม่ได้ แม่บอกว่าจับได้ และอ่อนวอนขอจับมือดิฉันให้ได้ ดิฉันสงสารมาก สงมือให้แม่จับ หลังจากนั้นก็รู้สึกเหมือนมีแม่ติดตามดิฉันอยู่ตลอดเวลา

การที่แม่มาหาดิฉัน เล่าความทุกข์ของแม่และส่งเงินให้ดิฉัน พร้อมกับหนังสือธรรมะนั้น ดิฉันไม่ทราบว่ หมายความว่าอย่างไร เมื่อดิฉันออกจากกรรมฐาน แล้วก็ไม่มีโอกาสได้กราบเรียนถามหลวงพ่อดำริญ เพราะหลวงพ่อดำริญป่วยอยู่ และดิฉันก็รีบกลับบ้านเพื่อปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไป และก็ไม่ได้เรียนถามหลวงพ่อดำริญอีกเลย

หลังจากนั้น ดิฉันก็ได้สร้างกุฏิกรรมฐาน ถวายวัดอัมพวันหนึ่งห้องเป็นเงินสองหมื่นห้าพันบาท **อุทิศส่วนกุศลไปให้ทั้งแม่และพ่อ** และได้ไปสร้างกุฏิสำหรับพระภิกษุเป็นเรือนไม้ทรงไทยหนึ่งหลัง ถวายวัดป่าอรัญญิกาวาส ต.บ้านผือ อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี มีพระครูภาวนาจิตสุนทร เจ้าคณะอำเภอบ้านผือ (ธรรมยุต) เป็นเจ้าอาวาส **อุทิศส่วนกุศลให้พ่อกับแม่** พร้อมกับ **ทำบุญถวายสังฆทานและทำบุญบั้งสุกส่งไปให้อีกหลายครั้ง**

ทำให้ดิฉันระลึกถึงพระคุณของหลวงพ่อดำริญพระภาวนาวิสุทธิคุณเป็นอย่างมาก ที่แนะนำให้ดิฉันเข้ากรรมฐาน จนกระทั่งสามารถติดต่อกับแม่ของดิฉันซึ่งล่วงลับไปแล้วได้ มีอยู่ครั้งหนึ่ง ขณะที่ดิฉันเข้ากรรมฐาน กำหนดลมหายใจเข้าออกอยู่ พอจิตรวม ดิฉันเห็นภพนายทหารใส่ชุดใหญ่สีแดง มีเหรียญตราติดเต็มหน้าอก ใบหน้าของท่านสวยงาม สักครู่ภาพนั้นก็หายไป กลับเป็นภาพหลวงพ่อดำริญพระภาวนาวิสุทธิคุณ แล้วก็หายไปอีก หนว่ ๆ ว่าดิฉันเคยอยู่ที่นั่นมาก่อน พอได้ยินเท่านั้นดิฉันก็ร้องให้ สักครู่ได้ยินเสียงดนตรีไทยบรรเลงเพลงไตค คล้ายเสียงระนาดเสียงปี เสียงซอ ดังโหยวนคร่ำครวญมา รู้สึกว่าน่าตามันไหลออกมามาก กลืนอย่างไรก็ไม่หายดอยากจะร้องไห้ จนกระทั่งสะอึกสะอื้น น้ำมูกก็ไหล น้ำตาก็ไหล หน้าอกเสื่อเปียกปอนหมด อายากร้องไห้ให้มันดัง ๆ ให้สาแก่ใจ

นั่งร้องไห้อยู่พักใหญ่ ได้ยินเสียงกลองพระฉันเพลดังตม ๆ ขึ้น ดิฉันก็ออกจากสมาธิ ถ้าขึ้นนั่งต่อไป ต้องร้องไห้ตาบวมแน่ ดิฉันไม่ทราบว่ทำไมจึงได้ร้องไห้มากมายขนาดนั้น เนื่องจากดิฉันไม่ได้ทานอาหารเช้า จึงรีบล้างหน้าและออกไปทานอาหารมือเพล คืนนั้นหลวงพ่อดำริญเรียกผู้มาเข้ากรรมฐานทุกคนไปสอบถามอารมณ์ที่หอประชุม และได้สอบถามผลของการปฏิบัติของดิฉัน ดิฉันเรียนเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับดิฉันให้ท่านทราบ

ท่านก็สอนว่า ให้มีสติอยู่กับปัจจุบัน เรื่องอดีตและอนาคตอย่าไปเก็บมาคิด ให้จิตอยู่กับตัว อย่าส่งจิตออกไปข้างนอก และท่านได้เมตตาสอนเกี่ยวกับการปฏิบัติ พร้อมทั้งยกตัวอย่างให้ฟัง ทำให้มีความรู้เพิ่มขึ้นอีกมาก พวกเราที่เข้ากรรมฐานทุกคนรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของหลวงพ่อดำริญอย่างมาก

ทุกครั้งที่ดิฉันมาเข้ากรรมฐาน ถ้าตั้งใจจริง ไม่เสียสัจจะต่อตัวเองแล้ว ก็มักจะมีเหตุการณ์แปลก ๆ เกิดขึ้นเสมอ บางครั้งขณะเดินจงกรมอยู่ (เดินจงกรมทำให้จิตเป็นสมาธิได้เร็ว) ดิฉันจะได้ยินเสียงพระสวดมนต์ดังอยู่บนอากาศ ดิฉันก็หยุดเดิน ตั้งใจ

เจี๋ยหูฟังว่า เสียงพระสวดมนต์มาจากไหน เสียงก็หายไป พอเดินใหม่จิตเป็นสมาธิก็ได้ยินเสียงพระสวดมนต์อีก รู้สึกเยือกเย็นและมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก

การทำบุญปฏิบัติธรรม สามารถลดกรรมที่ตัวเองทำไว้ได้มาก **ก่อนนี้ดิฉันเคยทุบหัวปลาช่อน** เพื่อใช้ประกอบอาหารจำนวนหลายตัว เพราะดิฉันมีหน้าที่ทำครัว ครั้งแรกดิฉันกลัวบาป ไม่กล้าทำ ใคร ๆ ก็พูดว่า ทำไปเถอะไม่บาป เพราะปลาเกิดมาเพื่อเป็นอาหารของคน

ต่อมาเมื่อถึงคราวที่กรรมให้ผล **ดิฉันเริ่มปวดศีรษะทุกวัน ซึ่งก่อนนี้ ดิฉันไม่เคยปวดศีรษะเลย** ครั้งแรก ๆ จะปวดตอนพลบค่ำทุกวัน ชาวบ้านบอกเป็นลมตะกั้ง ซึ่งมักจะปวดตอนพลบค่ำ หลังจากนั้นก็จะเพิ่มเวลาปวดขึ้นมาเรื่อย ๆ จนกระทั่ง**ปวดตลอดวันทุกวัน ทรมานที่สุด เหมือนกับลูกโป่งที่ถูกเป่าจนแทบจะแตก รู้สึกเหมือนศีรษะจะระเบิด นัยน์ตาจะกลืนออกมา ที่ต้นคอก็เหมือนมีเข็มเหล็กมาหนีบไว้อย่างแรง**

ไปหาหมอ หมอตรวจแล้ว บอกว่าตัวไม่ร้อน ไม่มีไข้ ความดันปกติ หัวใจก็เต้นปกติ ไม่เป็นอะไร ดิฉันก็บอกว่า ขณะนี้ดิฉันกำลังปวดศีรษะแทบจะแตกแล้ว ขอได้โปรดจ่ายยาให้ดิฉันไปทานแก้ปวดด้วย หมอก็หาว่าดิฉันเป็นโรคอุปาทาน คือไม่เป็นอะไร แต่คิดว่าตัวเองเป็นโน่นเป็นนี่ หมอให้ยาไม่ถูก

ดิฉันหมดปัญญาที่จะบอกให้หมอเชื่อ ก็เลยไปร่ำยายยา ซื้อมาต้มใจมาทานเอง (สมัยนั้นยาแก้ปวดยังไม่มีเผยแพร่มากนักเหมือนสมัยนี้) พอทานยาต้มใจแล้วรู้สึกหายปวด แต่พอหมดฤทธิ์ยา ก็ปวดอีก ดิฉันก็ทานยาต้มใจอีก วันหนึ่ง ๆ ทานยาต้มใจหมดไปหลายซอง ทานมาก ๆ บางครั้งยาบิ๊บหัวใจ หัวใจเต้นเร็วมาก หน้ามืดเหมือนจะเป็นลม ต้องนั่งพักผ่อนสักครู่

ดิฉันซื้อมาต้มใจครั้งหนึ่ง ๆ เป็นร้อยซอง เพราะจะได้ไม่ต้องไปซื้อบ่อย ๆ คนขายสงสัยว่า ดิฉันซื้อไปทำไมทีละมาก ๆ เพื่อน ๆ รู้ก็ห้ามไม่ให้ทาน หาว่าดิฉันติดยาต้มใจเหมือนยาเสพติด เขาไม่รู้หรือว่าดิฉันไม่ได้ติดยาต้มใจ แต่จำเป็นต้องทานเพราะมันปวดศีรษะแทบแตก

ปวดเบ่งเหมือนกับดวงตาจะทะลักออกมานอกเบ้า ที่ต้นคอก็ปวดมาก เหมือนมีเข็มมาหนีบอย่างแรงและหนักศีรษะเหมือนถูกกดให้ต่ำลง ทุกครั้งที่ทานยาต้มใจมันจะหายไปชั่วคราว เพราะฉะนั้นดิฉันจึงจำเป็นต้องทาน เขาบอก ว่า นั่นแหละคืออาการของคนติดยาเสพติด ดิฉันทราบว่าการ**เจ็บปวดครั้งนี้ มาจากกรรมที่ดิฉันเคยทุบหัวปลาช่อนแน่นอน ดิฉันเลิกเบียดเบียนชีวิตสัตว์ ไม่ซื้อสัตว์มีชีวิตมาปรุงอาหารอีกเลย พยายามทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้** และซื้อปลาช่อนจากตลาดไปปล่อยที่แม่น้ำเป็นประจำ **หมั่นน้อมสมาธิภาวนา อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย**

ถึงคราวจะหายก็หายปวดไปโดยไม่รู้สึกตัว ไม่ได้ไปรักษาที่ไหนก็หายไปเอง สังเกตดูตัวเองว่า หายปวดแน่นแล้วหรือ มันก็ไม่ปวด แสดงว่า หมดกรรมจากปลาช่อนแล้ว นี่คือผลจากการทำบุญปฏิบัติธรรม

ขณะนี้ดิฉันซื้อปลาช่อนมาปล่อยอยู่เสมอ แต่เป็นที่น่าเสียใจในยวดยาวเวลานี้ แม่น้ำเจ้าพระยาที่กรุงเทพมหานคร เน่าเสียหมดแล้ว เพราะฝีมือพวกมนุษย์มากมาย เห็นแก่ตัว ไม่สามารถจะปล่อยปลาลงไปได้ ซึ่ปล่อยลงไปก็ตายหมด จำเป็นต้องไปปล่อยตามต่างจังหวัดที่น้ำยังไม่เน่าเสีย

หลังจากใช้กรรมที่ทำกับปลาช่อนหมดแล้ว ดิฉันก็**มารับกรรมจากการตีแมวอีก** ดิฉันเคยตีแมวมานานมาแล้ว ตั้งแต่องค์มาเข้ากรรมฐาน สาเหตุเพราะแมวชอบมาขโมยปลาที่ดิฉันทอดไว้เสมอ ๆ

วันนั้นดิฉันเห็นแมวกำลังก้มหน้าก้มตา กินปลาอยู่บนโต๊ะอาหาร ซึ่งทำไว้ใหม่ ๆ ดิฉันก็ใช้ไม้ขีดหม้อข้าวตักไปตีหลังอย่างแรง เพียงหนึ่งครั้งเท่านั้น แมวร้องด้วยความเจ็บปวด แล้ววิ่งหนีไป

ดิฉันเห็นดังนั้นก็รู้สึกเสียใจและสงสารมันมาที่ตื้นแรงไป และคิดในใจว่า ขอโทษนะแมว ต่อไปฉันจะไม่ทำอย่างนี้อีก ตั้งแต่นั้นมา ดิฉันก็ไม่เคยตีแมวอย่างนี้อีกเลย แต่เมื่อก่อกรรมแล้ว ก็ต้องได้รับผลของกรรมเป็นธรรมดา ทำให้ดิฉัน**มีโรคใหม่เกิดขึ้นอีก คือ โรคปวดหลัง มันปวดรวดร้าวไปถึงสะโพก หัวเข่า และขาตลอดถึงข้อเท้า** จะนั่งจะลุกจะเดินจะลำบาก เวลาเดินก็ต้องลากขาเดิน

ปวดมากจนกระทั่งนั่งทำวัตรสวดมนต์ไม่ได้ ต้องยืนทำวัตรสวดมนต์ ถึงกับร้องไห้ออกมา เสียใจว่า ทำไมเราจึงต้องมารับกรรมมากมายขนาดนี้ ก็รู้แน่นอนว่า กรรมเพราะเราเคยตีแมวที่หลัง จึงปวดหลังตรงกับที่ตีแมวพอดี ไปหาหมอเอ็กซเรย์ดู ปรากฏว่า กระดูกอ่อนที่สันหลัง มันแตกออกมาแทงเส้นประสาท ทำให้ปวดมาก หมอบอกว่าต้องผ่าตัด ก็ถามหมอมว่าขอยาไปทานแทนการผ่าตัดจะได้ไหม หมอบอกว่า มีทางหายทางเดียว คือต้องผ่าตัด ไม่เช่นนั้น จะต้องปวดทรมานไปจนตลอดชีวิต ดิ้นรนหมดหนทางหลีกเลี่ยง จึงจำใจให้หมอผ่าตัด และตัดกระดูกที่มันโผล่ออกมาแทงเส้นประสาทออก ก็หายปวดเหมือนปลิดทิ้ง ทำให้มีสุขภาพแข็งแรงสบายดีหลายปี มาจนถึงขณะนี้

ขณะที่กำลังเขียนหนังสืออยู่นี้ รู้สึกว่าโรคปวดหลัง ปวดเข่า ปวดขา กลับมาเริ่มปวดอีก เดี่ยวปวด เดี่ยวหาย สงสัยว่ากรรมจากการตีแมวจะไม่หมดง่าย ๆ อาจจะต้องเข้าผ่าตัดกระดูกอีกเป็นครั้งที่สอง **เขาเป็นเพียงสัตว์เดรัจฉาน เราตีเขาทีเดียว แต่เราต้องรับกรรมทรมานนับเป็นสิบปี** แล้วบางท่านที่ทำร้ายมนุษย์ด้วยกันแล้ว กรรมจะขนาดไหน เห็นแล้วรู้สึกหวาดกลัว และขนพองสยองเกล้า จากผลกรรมแทนเขาเหลือเกิน ตราบใดที่ท่านยังไม่ประสบกับตัวเอง ท่านจะไม่มีวันรู้รสชาติของความทุกข์ทรมานเป็นอันขาด **พระพุทธเจ้าท่านจึงทรงให้เลิกกระทำบาปทั้งปวง ให้บำเพ็ญบุญกุศลให้มาก** เพราะนรกมีจริง สวรรค์ นิพพานก็มีจริง ไม่ต้องสงสัย ถ้าผู้ใดยังสงสัยว่า นรก สวรรค์ นิพพาน มีจริงหรือไม่ ไม่เคยรู้ ไม่เคยเห็น ก็อย่าพึ่งไปกล่าวว่ามันไม่มี

ถ้าตราบใดที่ความโลภ ความโกรธ ความหลง ตัณหา ราคะ ยังมีอยู่ในตัวตน นรก สวรรค์ พระนิพพานก็ต้องมีจริง หรือหากผู้ใดยังสงสัยอยู่ ก็จงฝึกหัดปฏิบัติจิต ให้เดินตามวิปัสสนากรรมฐานตามพระพุทธบัญญัติก็จะได้รู้ ได้เห็น ด้วยตนเองว่า นรก สวรรค์ พระนิพพาน ที่พระพุทธเจ้ากล่าวบัญญัติไว้นั้นมีอยู่จริง ผลแห่งกรรมมีจริง ผู้ใดกระทำความกรรมอันใดไว้ ก็จะต้องได้รับผลของกรรมนั้นสืบไป

นักเรียน นักพูดนั้น ให้เรียนให้พูดไปจนวันตาย ก็ไม่รู้ไม่เห็น ยิ่งเรียนยิ่งเป็นวิจิกิจฉา (สงสัย) เพราะธรรมปฏิบัติจิตนี้ ไม่ใช่เล่าเรียน ทองบ่น จำเอามาพูด มากๆ อดอ้างว่า ตนรู้ตนเห็น โดยนึกเอาเอง เพราะธรรมยังไม่บังเกิดในตน ยังไม่มีในตน ว่ามีในตนนั่นเอง จึงไม่เห็นบุญเห็นบาป เห็นภพ เห็นชาติ เห็นนรก เห็นสวรรค์ พระนิพพาน ตามพระพุทธบัญญัติ ไม่รู้กระทั่งวิญญูณของตนที่เรียนว่าตายเกิด เพราะขาดจากวิธีการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน

เสียดาย กาลผ่านพ้นจนแก่แล้ว เสียดาย แคล้วคลาดธรรมที่ค้ำหา
เสียดาย ตนพินหน่มพุ่มชรา เสียดาย เวลาลับไม่กลับคืน
เมื่อวัยหนุ่ม ลุ่มหลงสุดรัก เฝ้าแต่องคค์วงพักตร์ให้งามขึ้น
ลิ้มวันเน่ พรุ่งนี้มิมีะริน จนดิ๊กดิน เทียวเตร่สรวลเสกัน
ลิ้มธรรมะ ละกิเลสเหตุเกิดทุกข์ แสนสนุก ตามต้อนหาว่าสุขสันต์
หลงวัตถุ มุทะลิตัดต่อธรรม์ สำนึกพลัน พลั้งน้อยคอยแต่ตาย....

ขจี เลิศดิลก

๒๒๐๓ ซ.วัดอนงค์ ถ.สมเด็จพระเจ้า
แขวงสมเด็จพระเจ้า เขตคลองสาน
กรุงเทพมหานคร ๑๐๖๐๐

.....